

Ἄνεστη Χριστός, Ἡ δοκιμασία τοῦ λογικοῦ (Κόντογλου Φώτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ πίστη τοῦ χριστιανοῦ δοκιμάζεται μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σὰν τὸ χρυσάφι στὸ χωνευτήρι. Ἀπ' ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πλεόν ἀπίστευτο πράγμα, ὁλότελα ἀπαράδεκτο ἀπὸ τὸ λογικό μας, ἀληθινὸ μαρτύριο γιὰ δαῦτο. Μὰ ἴσια-ἴσια, ἐπειδὴ εἶναι ἓνα πράγμα ὁλότελα ἀπίστευτο, γιὰ τοῦτο χρειάζεται ὁλόκληρη ἡ πίστη μας γιὰ νὰ τὸ πιστέψουμε. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι λέμε συχνὰ πὼς ἔχουμε πίστη, ἀλλὰ τὴν ἔχουμε μονάχα γιὰ ὅσα εἶναι πιστευτὰ ἀπ' τὸ μυαλό μας. Ἀλλὰ τότε, δὲν χρειάζεται ἡ πίστη, ἀφοῦ φτάνει ἡ λογική. Ἡ πίστη χρειάζεται γιὰ τὰ ἀπίστευτα.

Οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἄπιστοι. Οἱ ἴδιοι οἱ μαθητάδες τοῦ Χριστοῦ δὲν δίνανε πίστη στὰ λόγια τοῦ δασκάλου τους ὅποτε τοὺς ἔλεγε πὼς θ' ἀναστηθῆ, μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωση ποὺ εἶχαν σ' Αὐτὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια του. Καὶ σὰν πήγανε οἱ Μυροφόρες τὴν αὐγὴ στὸ μνήμα τοῦ Χριστοῦ, κ' εἶδανε τοὺς δυὸ ἀγγέλους ποὺ τὶς μιλῆσανε, λέγοντας σ' αὐτὲς πὼς ἀναστήθηκε, τρέξανε νὰ ποῦνε τὴ χαροποιὰ εἶδηση στοὺς μαθητές, ἐκεῖνοι δὲν πιστέψανε τὰ λόγια τους, ἔχοντας τὴν ἰδέα πὼς ἦτανε φαντασίες: «Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος (τρέλα) τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς»...

Βλέπεις καταπάνω σὲ πόση ἀπιστία ἀγωνίσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός; Καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς μαθητάδες του. Εἶδες μὲ πόση μακροθυμία τὰ ὑπόμεινε ὅλα; ...Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ, ἴσαμε σήμερα οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς εἴμαστε χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Χριστὸ μ' ἓνα τοῖχο παγωμένον, τὸν τοῖχο τῆς ἀπιστίας. Ἐκεῖνος ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη του καὶ μᾶς καλεῖ κ' ἐμεῖς τὸν ἀρνιόμαστε. Μᾶς δείχνει τὰ τρυπημένα χέρια του καὶ τὰ πόδια του, κ' ἐμεῖς λέμε πὼς δὲν τὰ βλέπουμε. Ἐμεῖς ψάχνουμε νὰ βροῦμε στηρίγματα στὴν ἀπιστία μας γιὰ νὰ ἰκανοποιήσουμε τὸν ἐγωϊσμό μας, ποὺ τὸν λέμε Φιλοσοφία καὶ Ἐπιστήμη. Ἡ λέξη Ἀνάσταση δὲν χωρᾷ μέσα στὰ βιβλία τῆς γνώσης μας... Γιατὶ «ἡ γνώση τούτου τοῦ κόσμου, δὲ μπορεῖ νὰ γνωρίσει ἄλλο τίποτα, παρεκτὸς ἀπὸ ἓνα πλῆθος λογισμῶν, ὅχι ὅμως ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζεται μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς διάνοιας».

Ναί, ἐκείνους ποὺ ἔχουνε αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἀπλότητα τῆς διάνοιας, τοὺς μακάρισε ὁ Κύριος, λέγοντας: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται». Καὶ στὸν Θωμᾶ, ποὺ γύρευε νὰ τὸν ψηλαφήσῃ γιὰ νὰ πιστέψῃ, εἶπε: «Γιατὶ μὲ εἶδες Θωμᾶ, γιὰ τοῦτο πίστεψες; Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶδανε καὶ πιστέψανε».

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς δώσει αὐτὴ τὴν πλούσια φτώχεια, καὶ τὴν καθαρὴ καρδιά, ὥστε νὰ τὸν δοῦμε ν' ἀναστήνεται γιὰ νὰ ἀναστηθοῦμε κ' ἐμεῖς μαζί του.

Αὐτὴ ἡ ἀνηξερία (ἢ ἄγνοια) εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ γνώση: «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἄγνοια ἡ ὑπερτέρα τῆς γνώσεως». Καλότυχοι καὶ τρισκαλότυχοι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἔχουνε.

Πηγή: agiazoni.gr